Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 13. Den 1ste April 1893. 42de Aargang.

Præstedømmet og Arveretten dertil.

Foredrag af Ældste B. H. Roberts, holdt i Assembly Hall, Salt Lake City, Utah, den 23de Februar 1892.

(Fortsat fra Side 183.)

Fremdeles sagde han i sine Bemærkninger:

„Dersom Folket ønsker Sidney Rigdon som deres Leder, kunne de faa ham, men jeg siger Eder, at de Tolv ere i Besiddelse af Nøglerne til Guds Rige i den ganske Verden... De ere nærmest Joseph og staa som det øverste Præsidentskab i Kirken."

Denne Præsident Youngs Forklaring var aldeles i Overensstemmelse med de Aabenbaringer, jeg før har hentydet til, hvori der siges, at de Tolv Apostle udgjøre et Kvorum, som er Kirkens øverste Præsidentskab sideordnet i Myndighed og Magt; og den samstemmer med, hvad der videre er anført i Præsident Youngs Vidnesbyrd, at Joseph Smith omtrent et Aar før sin Død havde overdraget Apostlene alle de Nøgler, al den Myndighed og al den Magt, som han selv var i Besiddelse af; de havde saaledes fuldkommen Rettighed og Magt til at lede Kirken og tage deres Folge med sig ind i det celestiale Rige.

Ved denne Lejlighed — ved denne Konference — bar Guds Aand endvidere Vidnesbyrd til Kirkens Medlemmer om, at, lig Elias' Kappe, som faldt paa Elisa, hvilede den Magt og Myndighed, som Præsident Joseph var i Besiddelse af, paa Brigham Young. Den afdøde Profets Aand afspejledes tydelig i hans Ytringer. En mærkværdig Tildragelse fandt Sted ved denne Lejlighed. Brigham Young var forklaret for Folket, ikke alene hans Røst, men hans Udseende. Præsident George Q. Cannon, som var tilstede ved denne Lejlighed, siger:

„Dersom Joseph var opstaaet fra de Døde og igjen havde talt til Forsamlingen, kunde Indtrykket ikke have været mere overraskende, end det var paa Mange, som vare tilstede i hin Forsamling; Josephs egen Røst hørtes, og ikke alene Røsten hørtes, men for Folkets Øjne saa det ud, som om det var Josephs egen Person, der stod foran dem. En mere underlig og mirakuløs

Tildragelse end den, som her fandt Sted i de Forsamledes Nærværelse den Dag, have vi aldrig hørt omtale." (Tullidge's »Life of Brigham Young,« Side 115.)

Ud af en Dagbog, hvis Ejer selv nedskrev, hvad der fandt Sted, vil jeg læse Følgende:

„Brigham Young sagde: „Jeg vil sige Eder, hvem der skal blive Eders Ledere eller Formyndere: De Tolv — jeg som deres Overhoved." Dette blev sagt med en Røst, der lignede Profeten Josephs. Jeg tilligemed Tusinder, som hørte det, troede, at det var hans Røst. Dette var en stor Tilfredsstillelse for Folket, og et Forslag blev fremsat om, at de Tolv Apostle skulde opholdes i deres Kald, hvilket vedtoges, idet kun nogle Faa stemte imod det." (William C. Staines' Dagbog.)

Sidney Rigdons Paastand, at have Rettighed til Præsidentskabet, blev saaledes den Gang tilintetgjort ved, at Kirken forkastede ham; og tillad mig her at henlede Eders Opmærksomhed paa, hvad der er nødvendigt for, at en Mand kan blive indsat som Præsident over Kirken. Det er ikke tilstrækkeligt, at han udnævnes til dette Embede, nej, ikke en Gang om Guds Røst tilkjendegav, hvem der var Manden; selv om dette fandt Sted, var der endda noget Andet nødvendigt, for at denne Mand kunde blive Præsident over Kirken.

Vi læse i Pagtens Bog, 3dje Stykke, 11te Vers: „Tre præsiderende Højpræster af det melkisedekske Præstedømme, som ere valgte af Samfundet, bestemte og ordinerede til dette Embede og opholdte ved Menighedens Tillid, Tro og Bøn, danne et Kvorum af Kirkens Præsidentskab." Lad os forudsætte, at en Mand fremtræder for Kirken og paastaar, at han ikke alene har Ret til, men er kaldet af Gud til denne Stilling; selv da er der Noget, som mangler. Kirkens Medlemmer have i denne Sag Ret til at sige eller bestemme, om de ville antage ham som saadan eller ikke, og for at hans Præsidium kan være gyldigt, maa han antages og opholdes ved Folkets Stemme, thi i kirkelig saa vel som i verdslig Henseende gjælder det, at Regjeringen af Undersaatterne udrustes med den Magt, som tilkommer den. Folkets Samtykke er altsaa en Nødvendighed for, at en Mand kan blive Præsident over Kirken. Dette er ogsaa i Overensstemmelse med Herrens Love, thi der staar skrevet i de af Herren ved Aabenbaring givne Grundlove, at Alt, som angaar Kirken, skal udføres ved Medlemmernes fælles Samtykke.

Præsident Brigham Young siger: „Joseph præsiderede med Folkets Samtykke over Kirken. Er den Omstændighed, at en Mand er en Profet i denne Kirke, noget Bevis for, at han skal være Præsident over samme? Jeg svarer nej! En Mand kan være Profet, Seer og Aabenbarer, uden at dette har det Mindste at gjøre med, at han er Kirkens Præsident. Det er tilstrækkeligt at sige, at Joseph Smith var Kirkens Præsident, saa længe han levede, fordi Folket ønskede, at han skulde være det. Formedelst Folkets Valg af ham til Præsident for Kirken varetog han altid dette sit ansvarsfulde Kald . . . Præstedømmets Nøgler bleve betroede Joseph Smith, for at han skulde opbygge Guds Rige paa Jorden, og de skulle ikke tages fra ham hverken i Tid eller Evighed; men da han kaldtes til at præsidere over Kirken, var det med Folkets Samtykke, uagtet han, uafhængig af dette, var i Besiddelse af Præstedømmets Nøgler." (Brigham Young i »Journal of Discourses,« 1ste Aarg., Side 133.)

Joseph Smith præsiderede ikke over Kirken uden dens Samtykke. Præsident John Taylor omtaler ogsaa dette Emne; han siger:

„Det var med Guds og Folkets Samtykke, at vor nuværende Præsident, Brigham Young, modtog sin Myndighed. . . Han modtog den først fra Gud og siden fra Folket, og hvis et Menneske er i Besiddelse af sund Fornuft, vil han ikke, naar der gives ham Lejlighed til at stemme for eller imod en Mand, stemme for en, som vil undertrykke Folket; han vil stemme i Overensstemmelse med sin Samvittigheds Bydende. Ved Valget af Præsident eller af andre ledende Embedsmænd i denne Kirke er dette Folkets Ret og Pligt." (»Journal of Discourses,« 1ste Aarg., Side 229.)

Det er et saadant Præsteskab, der saa ofte betegnes som de Helliges Undertrykkere. Jeg beder Eder undskylde, at jeg benytter nogle Minuter til at henlede mine yngre Brødres Opmærksomhed paa denne Beskyldning om Undertrykkelse. Der findes i vort Land en stor Mængde Mennesker, som paastaa, at „Mormonerne"s Præsteskab undertrykker Folket. De sige, at dette Præsteskab er en tyrannisk Magt, som øver uretfærdigt Herredømme over Menneskenes Sjæle. Dette er ikke Sandhed. Præstedømmet, som findes i de Sidste-Dages Helliges Kirke, er ikke i mindste Maade undertrykkende, men aldeles fremmed for Undertrykkelse og Tyranni.

Da Jesus Kristus var paa Jorden, bragte Zebedæus' Børns Moder sine to Sønner frem til ham og sagde: „Sig, at disse mine to Sønner skulle sidde i Dit Rige, den ene ved Din højre, den anden ved Din venstre Side." Jesus spurgte dem, om de kunde drikke den Kalk, som han skulde drikke, og døbes med den Daab, som han skulde døbes med. De svarede, at de kunde. Men Jesus sagde: „Min Kalk skulle I vel drikke, og med den Daab, som jeg døbes med, skulle I døbes; men at sidde ved min højre og ved min venstre Side hører ikke mig til at give Nogen, uden dem, som det er beredt af min Fader."

Da Apostlene hørte dette, bleve de vrede paa denne Kvinde og hendes Sønner paa Grund af deres Fremgangsmaade; men da Jesus mærkede dette, kaldte han dem til sig og sagde: „I vide, at Folkenes Fyrster herske over dem, og de Store bruge Myndighed over dem. Men saa skal det ikke være iblandt Eder; men hvo, som vil være stor iblandt Eder, han være Eders Tjener; og hvo, som vil være den Ypperste iblandt Eder, han være Eder underdanig. Ligesom Menneskens Søn ikke er kommen at lade sig tjene, men at tjene og at give sit Liv til en Gjenløsning for Mange." (Se Matt. 20. Kap.)

Aldeles i Overensstemmelse med dette er den fornemste Apostel, Petrus' Formaning til Præstedømmet. Han sagde: „Vogter Guds Hjord, som er iblandt Eder, og vaager over den, ikke tvungne, men frivillig, ikke for slet Vindings Skyld, men med Redebonhed, ikke som de, der ville herske over Herrens Arv, men som Mønstre for Hjorden." (1. Pet. 5, 2. 3.)

Dette er den Aand, som gjør sig gjældende hos dem, der rettelig bære det hellige Præstedømme.

Maaske nogle af vore „kristne" Venner vilde blive fornærmede, dersom jeg anførte nogle nyere Skriftsteder og sagde, at de i enhver Henseende stemte overens med dem, jeg allerede har anført fra Bibelen. Men selv om det skulde fornærme Nogen, vil jeg dog til Sammenligning stille eet af disse Skriftsteder ved Siden af dem, jeg har citeret.

De Ord, som jeg vil læse, ere lige som dem, jeg har læst fra det nye Testamente, inspirerede ved den samme Aand. I Pagtens Bog (engelske Udgave), 121de Kapitel, siges der i en Profeti af Joseph Smith:

„Se, Mange ere kaldede, men Faa ere udvalgte. Og hvorfor ere de ikke udvalgte? Fordi deres Hjerter ere fæstede paa de Ting, der høre denne Verden til, og de stræbe efter at opnaa Ære blandt Menneskene, hvorfor de ikke kunne lære denne ene Lektie: at Præstedømmets Kræfter ere uadskilleligt forenede med Himmelens Kræfter, og at Himmelens Kræfter ikke kunne kontrolleres eller behandles undtagen i Overensstemmelse med Retfærdighedens Principer; at de kunne meddeles os, er sandt, men dersom vi i nogen Grad af Uretfærdighed prøve paa at skjule vore Synder eller tilfredsstille vort Hovmod eller vor forfængelige Ærgjerrighed, eller dersom vi ville øve Kontrol eller Herrevælde eller Tvang over Menneskenes Børns Sjæle, se, da unddrage Himlene sig fra os; Herrens Aand bliver fortørnet, og naar den unddrages nogen Mand, da er det forbi med den Mands Præstedømme eller Myndighed."

Jeg standser her og beder Eder at lægge dette Princip til Grund for Bedømmelsen af Sidney Rigdon. Han var en stor Mand i Kristi Kirke. De Hellige glædede sig over at høre ham tale. Han var i Stand til at røre Himmelens Kræfter, naar han prædikede om Sandheden; men hvorledes gik det ham, da han forsøgte at tilfredsstille sin egen Forfængelighed og Ærgjerrighed og uretfærdigt vilde kontrollere eller herske over Menneskenes Sind? Have I nogensinde hørt, at han havde Held med sig i dette frugtesløse Forsøg? Nej, I have ikke. Hvorfor? Fordi hans Magt og Myndighed var ham frataget i Følge den guddommelige Befaling, der gjælder Enhver, som i Uretfærdighed søger at kontrollere og herske over Menneskenes Sind for derved at tilfredsstille deres Ærgjerrighed. Jeg vil endnu citere nogle faa Vers fra denne, Josephs, Profeti:

„Gjennem bedrøvelig Erfaring have vi lært, at det er næsten alle Menneskers naturlige Tilbøjelighed, saa snart de faa lidt Autoritet — som de tro —, at de straks begynde paa at udøve en uretfærdig Myndighed. Derfor ere Mange kaldede, men Faa udvalgte. Ingen Magt eller Indflydelse kan eller bør gjøre sig gjældende i Kraft af Præstedømmet, undtagen formedelst Overbevisning, Langmodighed, Mildhed, Ydmyghed og uskrømtet Kjærlighed — gjennem Godhed og ren Kundskab, som storligen udvider Sjælen uden Hykleri eller Svig; som undertiden irettesætter med Skarphed, naar den Helligaand driver dertil, og som derefter foraarsager, at man lægger en større Kjærlighed for Dagen for den, som man har irettesat, at han ikke maa anse En for at være hans Fjende, men at han maa kjende, at Ens Trofasthed er stærkere end Dødens Baand."

Unge Mænd! Naar Retfærdighedens Fjender sige til Eder, at Guds Præstedømme undertrykker Nogen, da læs ovennævnte Stykke for dem, saa at de deri selv maatte se Falskheden af deres Beskyldninger. Lad Eder ikke vildlede af dem, der raabe Undertrykkelse, thi medens de love Andre Frihed, ere de selv i Syndens Lænker og i Ugudelighedens Slaveri. Lad Eder ikke bedrage af Saadanne.

Præstedømmet har ingen staaende verdslige Armeer til at forsvare sig; ejheller uddeler det timelig Straf over dem, som vise Ulydighed mod samme. Alligevel er der en Kraft i det; men

denne Kraft kommer fra den samme Kilde som den Kraft, Paulus var i Besiddelse af, og som fik Felix til at skjælve, da Apostelen vidnede for ham angaaende Retfærdigheden og Dommen, som skulde komme.

I Forening med Præsident Youngs Bemærkninger ved den Lejlighed, da Sidney Rigdon paastod at have Rettighed til at præsidere over Kirken, udtalte han (Præsident Young) en Profeti, som jeg ikke vil forbigaa. Denne Profeti lyder saaledes:

„Forunderlige Følelser gjennemstrømmede mig, da jeg besteg denne Forhøjning. Udtrykket i dette Folks Ansigter synes at sige: „Vi ønske en Hyrde til at styre og lede os gjennem denne Verden." Alle, som ønske at drage med sig en Del af Kirkens Medlemmer, maa gjøre saa, dersom de kunne, men de skulle ikke have nogen Fremgang. Dersom nogen Mand tænker, at han har Indflydelse blandt dette Folk til at lede en Del bort, lad ham da prøve det, men han vil erfare, at der er en Magt med Apostlene, som vil føre dem sejrrig gjennem den ganske Verden og forsvare Guds Kirke og Rige."

Det maa erindres, at paa den Tid var der flere Mænd, som forsøgte at være Folkets Ledere. Jeg har allerede omtalt Sidney Rigdon og hans mislykkede Forsøg. Præsident Young forudsagde det, førend det hændte. Hvorledes gik det med James Strang, som førte nogle faa Medlemmer til Beaver Island i Lake Michigan? Hans Forsøg som Leder endte med Skam og Vanære, — med hans egen voldsomme Død og hans Tilhængeres Adsplittelse. Jeg havde Lejlighed til at døbe nogle af dem, da jeg var paa min første Mission i Iowa. Hvorledes gik det med James Emmet, som ledede et lille Selskab af de Hellige fra Nauvoo mod Vest? Han opdagede snart, at han var uden Magt, vendte i Ydmyghed tilbage til Nauvoo, bekjendte sin Vildfarelse og bad, at Apostlene vilde beskikke Nogen til at rejse hen og bringe hans Selskab tilbage igjen. Hvorledes gik det med Lyman Wight, som med sine Tilhængere rejste til Texas? Han forfejlede ogsaa sit Maal, og hans Tilværelse endte i Glemsel. Jeg hører aldrig, at de, som have forladt Kirken, over hvilken de Tolv Apostle præsidere, have haft nogen Fremgang. I Modsætning til disse mislykkede Forsøg kunne vi se, hvilken Fremgang de have nydt, som have fulgt den Herre Jesu Kristi Apostle, thi naar der ikke er noget øverste Præsidenskab, hviler Myndigheden til at præsidere over Kirken paa de Tolv Apostles Kvorum, og i Kraft af den Myndighed, som er dette Kvorum givet — eftersom det i Autoritet og Magt er ligestillet med det øverste Præsidenskab — har det endvidere Rettighed til at styre og ordne Kirkens Anliggender overalt i den ganske Verden. Er det ikke bevisligt, at de Tolv Apostle have Magt til at tage de nødvendige Forholdsregler for at organisere Kirkens øverste Præsidentskab, hvad de ogsaa have gjort, ikke en Gang, men flere Gange.

I Aaret 1860 — seksten Aar efter Profetens Død — paastod Joseph Smiths ældste Søn, at han havde Ret til at efterfølge sin Fader som Præsident for Kirken; han grundede denne sin Fordring paa sit Slægtskabsforhold til Profeten Joseph og gjorde gjældende, at eftersom han var sin Faders ældste Søn, havde han en medfødt Ret til ved sin Faders Død at indtage hans Stilling som Kirkens Præsident. Der siges, at Mange have paastaaet at vide, at hans Fader, Profeten Joseph, før sin Martyrdom havde kaldet, ordineret

og salvet ham til denne Stilling. Som Bevis herpaa har man anført Lyman Wight. Man siger ogsaa, at William Clayton havde fortalt sin Rejsefælle i England, Charles Derry, at han vidste, at den unge Joseph (som man kalder Profetens ældste Søn) havde Ret til at lede Kirken. Er det ikke besynderligt, at William Clayton trods den Ytring, han siges at have brugt, alligevel indtil sin Død var trofast og hengiven mod Jesu Kristi Kirke, som ledendes af de Tolv Apostle? Dersom han vidste, at den unge Joseph var sin Faders Efterfølger, er det da ikke underligt, at han, som havde en fast Karakter, ikke stod frem og forfægtede sin Paastand?

Josephiterne*) paastaa, at Lucy Smith, Profetens Moder, skulde have sagt, at den unge Joseph skulde endnu lede Kirken. Hvad Lucy Smith angaar, saa tror jeg, at hendes Ord ere blevne aldeles fejlagtigt fremstillede, thi i Gaar, da jeg læste i een af vor afdøde Præsident John Taylors Dagbøger, fandt jeg nedskrevet adskillige Meddelelser fra Søster Lucy Smith, i hvilke hun indstændig fremhæver William B. Smiths, Profetens eneste levende Broders, Ret til Præsidentskabet. Efter hendes Sønners, Josephs og Hyrums, Død gik alle hendes Forsøg, Retsgrunde og Anstrængelser i denne Retning ud paa at understøtte Williams Fordringer; han paastod ogsaa at have Retten til at præsidere over Kirken. Da jeg for kun nogle faa Aar siden besøgte ham og havde en Samtale med ham angaaende dette Emne, opdagede jeg, at han ansaa sig for at være bleven behandlet med megen Strænghed af Apostlene i Nauvoo og af Præsident Young i Særdeleshed. Han (William Smith) grundede sin Paastand paa Rettigheden til at præsidere over Kirken i den Omstændighed, at han var Profeten Josephs Broder; og, skulde man tro det? Han anførte endog Skriftsteder for at godtgjøre sin Paastand. Han henledte min Opmærksomhed paa det Skriftsted i Apostlenes Gjerninger, hvor der hentydes til et Spørgsmaal eller „en ikke ringe Tvist,“ som opstod paa Grund af det, Paulus lærte i Antiokien, og at Ældsterne og Apostlene vare forsamlede i Jerusalem for at drøfte dette Spørgsmaal. Efter at Peter havde aflagt sit Vidnesbyrd, og efter at Paulus og Barnabas havde talt, tog Jakob (Herrens Broder) til Orde og sagde: „Derfor dømmer jeg, at man ikke skal besvære dem af Hedningerne, som omvende sig til Gud,“ osv. Heraf drog William den Slutning, at Jakob udtalte Raadets Kjendelse, og at, dersom han udtalte Raadets Kjendelse, maatte han være Raadets Præsident, og dersom han var Raadets Præsident, maatte han ogsaa være Kirkens Præsident. Dersom Jakob, Herrens Broder, var Herrens Efterfølger, da — paastaar William — skulde han ogsaa have været sin Broders Efterfølger.

Denne Theori om, at Jakob efterfulgte sin Broder i Præsidentskabet, fremføres til Trods for Herrens udtrykkelige Erklæring til Apostelen Petrus, der lyder saaledes: „Jeg vil give Dig Himmeriges Riges Nøgler, og hvad Du binder paa Jorden, det skal være bundet i Himlene, og hvad Du løser paa Jorden, det skal være løst i Himlene.“ (Matt. 16, 19.)

Sidney Rigdon ønskede at blive beskikket som Kirkens Formynder, endskjøndt der paa den Tid Intet var sagt

*) „Josephiterne,“ som de i Almindelighed kaldes, eller „den gjenorganiserede Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige“ er Navnet paa et religiøst Samfund af „den unge Joseph“s Tilhængere. Det bør erindres, at denne Sekt er en Apostat-Organisation og har ingen Forbindelse med den oprindelige og sande Kristi Kirke, som Profeten Joseph Smith organiserede.

angaaende den unge Josephs Beskikkelse; dersom hans Fader havde beskikket og salvet ham til sin Efterfølger, er det i Sandhed besynderligt, at man ikke den Gang vidste Noget om det. Der vilde have været en udmærket Anledning for Sidney Rigdon til at hævde Rettigheden til at blive beskikket som Kirkens Formynder, medens den unge Joseph var umyndig; men han vilde opbygge Kirken til den afdøde Profet, ikke til hans Søn. Det lader til, at man den Gang ikke talte om den unge Josephs Rettighed til at præsidere over Kirken.

Der er en Grad af Præstedømmet, ja, jeg kan sige to Grader af Præstedømmet, i hvilke Slægtlinjer tages i Betragtning. Det ene Tilfælde er i Embedet som Kirkens Patriark. I Pagtens Bog siges der:

„Det er de Tolvs Pligt i alle store Grene af Kirken at ordinere Evangelister, som de blive dem betegnede ved Aabenbaring. Dette Præstedømmes Orden blev anordnet at skulle gaa i Arv fra Fader til Søn, og tilkommer med Rette den udvalgte Sæds virkelige Efterkommere, til hvem Forjættelsen blev given. Denne Orden blev indført i Adams Dage og nedarvedes paa følgende Maade. . . ."

Aabenbaringen viser derpaa, hvorledes denne Grad af Præstedømmet gik i Arv fra Adam til Seth, Enos osv. (Se Pagtens Bog, 3dje Stykke.) Dette er eet af de Skriftsteder, som Josephiterne henvise til for at tydeliggjøre deres Paastand om, at den unge Joseph gjennem sin Slægtlinje kunde gjøre retmæssig Fordring paa at blive Kirkens Præsident. Men vi kunne forstaa, at denne Arveret hentyder kun til Patriark-Embedet og aldeles ikke til Kirkens Præsidentskab.

Det andet Tilfælde i Præstedømmet, hvor Slægtlinjen tages i Betragtning, er i Biskop-Embedet. De virkelige Efterkommere af Aron — dersom de ere de Førstefødte blandt Arons Sønner — have, formedelst deres Slægtlinje, en Rettighed til dette Embede, dersom de ere i Stand til at bevise deres Herkomst, eller dersom det tilkjendegives gjennem Aabenbaring fra Herren. Men selv i dette Tilfælde maa de betegnes af Præsidentskabet for det melkisedekske Præstedømme og findes værdige, og de maa ordineres dertil enten af Præsidentskabet eller ved dets Bestyrelse. Dersom dette ikke sker, ere de ikke lovmæssig bemyndigede til at forvalte dette Embede. (Se Pagtens Bog, 22de Stykke.)

(Sluttes.)

Høflighed i Hjemmet.

Høflighed tiltrænges intetsteds mere end i Hjemmet og er maaske intetsteds sjældnere at finde. Hvor man er rigtig godt kjendt med hverandre, er der Tilbøjelighed til at slippe sin Egenkjærlighed lidt mere løs, end man gjør, naar der er Fremmede tilstede. Mange Mennesker, som ere venlige og høflige i Selskab, ere ligegyldige og hensynsløse mod dem, de elske højest. Emerson siger: „Høflighed bestaar i bittesmaa Opofrelser." Intet kan i alt Fald saaledes sikre Fred og Harmoni i Familjekredsen, som naar Alle ere villige til at gjøre smaa Opofrelser for hverandre. Ved at se de Store gjøre det, lære Børnene det uden videre, og hvad de saaledes lære i Barndommen, bliver snart Natur hos dem og til uberegnelig Velsignelse for dem selv og Andre gjennem Livet. Høflighed og Venlighed tabe aldrig deres Tiltrækning, medens alle beregnede Efterligninger deraf kun ere at foragte.

Den 1ste April 1893.

Du skal ikke bedrive Hor.

I en Samtale, vi havde med en Præst, som var bleven udsendt for at „omvende" Mormonerne, udtalte vi den Mening, at Hor var een af de groveste Synder, som man kunde begaa, og at den vilde bringe ethvert Folk, som gjorde sig skyldig i den, til Ødelæggelse. Medens han ikke fragik, at Hor under visse Omstændigheder var en Synd, var det dog hans Mening angaaende denne Sag, at i og for sig var det ikke en Synd, undtagen for saa vidt som det havde til Følge at skade Andre, og for at tydeliggjøre sine Anskuelser desangaaende sagde han: „Lad os for Eksempel antage, at jeg er paa en Rejse, og jeg undervejs træffer sammen med en ung Kvinde, der ligesom jeg er ude paa Rejse; vi føle os tiltrukne af hinanden, og under Rejsen leve vi som Mand og Hustru. Da Rejsen er til Ende, skilles vi; vi ere Fremmede, gaa hver sin Vej og vente ikke at ses mere. Hun har ingen Venner eller Slægtninge, som kunne skades ved nogen Skam eller Skandale fra hendes Side, og hvad mig angaar, er jeg den Eneste, som kjender Noget til, hvad der har fundet Sted. Hvad Skade kunde der i et saadant Tilfælde komme af vore kjødelige Lysters Tilfredsstillelse?"

Vi beklage, at disse fordømmelige og afskyelige Anskuelser angaaende denne Synd blive mere og mere almindelige blandt Menneskene i Verden, og blandt visse Klasser i Samfundet anses det endog for unødvendigt at hemmeligholde Forbrydelser af denne Slags. Utugt er bleven en saa almindelig Synd, at det ikke anses for noget Usædvanligt, at Kvinder føde Børn, førend de ere gifte, ejheller synes det at kaste Skygge paa en saadan Kvindes Karakter eller at være en Hindring for fremtidige Ægteskabsforbindelser. De Mænd, om hvem det vides, at de ere skyldige i disse Sædelighedsforbrydelser, ere ikke afskaarne fra selskabelig Anerkjendelse, ejheller berøvede Samfundets Agtelse, og de Kvinder, til hvem disse Mænd gjøre Kur, modtage dem med aabne Arme, som om der ikke var den mindste Plet paa deres Levnet. Naar det en Gang hænder, at Mænd, som ere skyldige i saadanne Forbrydelser, blive bragte for Retten og dømte, er Straffen som oftest mindre end for Tyveri, og i Almindelighed bliver Utugt ikke betragtet som en Overtrædelse af Guds Lov.

Denne Sløvhed med Hensyn til Agtelse for Dyds-Principet er i Sandhed beklagelig; og at den er almindelig blandt Menneskene i Verden er indlysende; det kan ses ikke alene af Udtalelser som den foranførte af Een, som udgiver sig for at være een af Kristendommens Forkjæmpere, men ogsaa af Retsprotokollerne og Aviserne. Denne Tingenes Tilstand tyder paa, at Folket udarter.

Bibelen eller Fortidens Historie bliver tilsidesat eller, dersom den tages med i Betragtning, anset for at være fabelagtig. Vi tro, at den indeholder Beskrivelser om Hændelser, som have fundet Sted. For Eksempel: I Noahs Dage blev Folket meget ryggesløst og ugudeligt, og eftersom de ikke vilde lytte til Noahs Advarsel, da han raabte Omvendelse til dem, kom der en Syndflod over Jorden, saa at alle Mennesker undtagen Noah og hans Familie bleve ødelagte.

Fire Hundrede Aar vare neppe henrundne efter denne Ødelæggelse, og Jorden paany begyndt at blive folkerig, førend Indbyggerne af de store og mægtige Byer Sodoma og Gomorra havde forglemt, at Hor var en Synd, og endogsaa gik yderligere i denne Retning end Noahs Forfædre. Historien giver os Beretning om Folgerne. Ægypten, et Land, hvor Civilisationen blomstrede, faldt fra sin ophojede Stilling og Rang paa Grund af, at dets Indbyggere ophorte med at leve efter Sædelighedens Love; og medens Israels Born vandrede i Ægypten, vare Kananiterne sunkne saa dybt i Vederstyggelighed og Ugudelighed, at Gud befalede Josva, at han skulde udrydde dem fuldstændig af Tilværelsen. De samme Aarsager have haft de samme Følger fra hine Dage til den nærværende Tid: Saa længe et Folk eller en Nation har efterlevet Dydens Love, har den nydt Trivsel og Fremgang, men efterhaanden som Moraliteten i det Hele taget er sunken, er Nationen eller Folket faldet. De samme Love, som have været gjældende i forrige Dage med Hensyn til Kydskhed og Dyd, gjælde endnu, og en hvilken som helst Nation, som ringeagter dem, vil blive ramt af de samme Straffedomme.

Herren har paany advaret Menneskene; hans Tjenere ere udsendte til Jordens Nationer, og de raabe til deres Medmennesker, at de skulle omvende sig, og at Himmeriges Rige er for Haanden. De Sidste-Dages Helliges Missionærer have arbejdet med Iver og Nidkjærhed i denne Retning i 63 Aar, og Mange have modtaget og annammet Evangeliet; mange Andre have troet det, men have ikke været villige til at omvende sig og give Afkald paa deres onde Tilbøjeligheder. Der kan ikke være Tvivl om, at Uugt tiltager blandt Menneskene, naar de forkaste Evangeliet. Denne Tiltagen af Umoralitet svækker Menneskeslægten, eftersom der i Legemet er plantet Dødens og Forraadnelsens Sæd; og naar et Folk, hvor Uterlighed og Last har sit Sæde, hjemsoges af Landeplage eller Pestilense, er det ikke i Stand til at staa imod.

Evangeliet lærer os, at vi skulle ære Kvinden som en Gave fra Gud; at vi skulle beskytte, elske og hædre hende, og at, endskjondt Manden staar som sin Familjes Hoved, indtager Kvinden, hans Hustru, en Stilling ved hans Side; at den Ene ikke er fuldkommen uden den Anden; Evangeliet forener dem og gjor dem til Eet; deres Interesser ere lige for Begges Vedkommende, og den Ene kan ikke tage Skade, uden at de Begge lide derved. Men hvorledes betragte Verdens Mennesker i Almindelighed Kvinden i Nutiden? Og hvorledes blive mange af disse Herrens Skabninger behandlede af deres Mænd og Medmennesker? I mange Tilfælde værre end Dyr. Dyrplageri straffes, men Kvinden — ja, hun er blot en Kvinde.

Hverken Mænd eller Kvinder kunne overtræde Kydskhedens Lov, uden at de derved begaa en grov Synd, for hvilken de maa lide den tilborlige Straf. I fordums Dage, da Guds Love raadede blandt Menneskene, var Utugt en Forbrydelse, som under visse Omstændigheder straffedes med Doden, medens den under andre Omstændigheder kunde sones paa anden Maade. Men Manden kunde aldeles ikke sone sin Brøde paa en lettere Maade end Kvinden, ejheller kunde han undgaa at blive straffet for sin Synd.

Een af de Pligter, der paahvile Ældsterne, som ere udsendte for at virke som Missionærer i Verden, er at belære deres Medmennesker om Nodvendigheden

af, at de skulle omvende sig fra alle deres Synder, og dersom Nogen af dem har gjort sig skyldig i Ukydskhed og Utugt, at de da, saa vidt det er dem muligt, søge at opreise dem, de have forurettet, og omvende sig i Sæk og Aske og bede deres himmelske Fader om Tilgivelse. Utugt er en Synd, som ikke kan tillades iblandt Kirkens Medlemmer, thi Guds Aand vil ikke bo hos dem, som ere skyldige deri. Kirkens Medlemmer behøve at advares fra Tid til anden og at blive formanede til at sky Fristelser; de unge Medlemmer behøve stedse Tilsyn, og man burde anstrænge sig for at lære dem, at Kydskhed ikke kan vurderes højt nok. Een af Guds Hensigter med at kalde paa sit Folk, at de skulde indsamles fra de forskjellige Nationer, var, at de ikke skulde blive delagtige i denne Synd; og ved at være adskilte fra dem, som ustraffet begaa denne, vilde de være mindre udsatte for at falde i Fristelse.

Medlemmerne af de Sidste-Dages Helliges Samfund have noget Mere at udføre end blot at bekjende deres Tro, modtage Daab osv. og besøge Forsamlinger. Deres egen Opførsel og daglige Vandel burde stemme overens med Dyd, med gode og ædle Principer; Eksempel er en god Læremester, og dersom vi kunne gjøre Noget i Retning af at forbedre vore Medmenneskers Liv og Levnet i moralsk Henseende, selv om de ikke ere Medlemmer af vor Kirke, udføre vi et godt Arbejde. Det vil maaske være umuligt at standse Ugudelighedens frygtelige Strøm, men lad vor Indflydelse række saa langt, den kan, ved at opmuntre Alle til at afstaa fra Synd, og lad os gjøre Alt, hvad der staar i vor Magt, for at hjælpe dem, som vise Tegn til Bedring og Omvendelse fra Synd, saa at de kunne indkomme paa den Vane, som Gud har beredt, og som vil føre dem til Frelse. — E. i Mill. Star.

Ankomst af Missionærer.

Følgende Brødre fra Zion ere ankomne til Kjøbenhavn via Liverpool den 17de Marts: Torkel E. Torkelson, Salt Lake City, Utah, og Neils Mattson, St. Charles, Idaho.

Vi byde dem hjertelig velkomne.

Beskikkelse.

Ældste Torkel E. Torkelson beskikkes til at arbejde i Christiania Konference;

Ældste Neils Mattson beskikkes til at arbejde i Skåne Konference. Begge under deres respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

Joseph Christiansen,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Odense, den 23de Febr. 1893.

Præsident Joseph Christiansen.

Kjære Broder!

Under Overskriften „Mormonerne før og nu" indeholder „Fyens Stiftstidende" for den 22de Februar 1893 et Referat af et af Provst Heiberg afholdt „langt, indholdsrigt Foredrag," som i Følge nævnte Avis var „en Skildring af Mormonernes Historie, Sektens Stifter, dens senere Ledelse, Saltsøstatens Udvikling, Mormonernes Forkyndelse og Fremtidsudsigter."

Referatet begynder med følgende træffende Sætning: „De kirkelige Foredrag, som Biskop Stein har sat sig i Spidsen for, have faaet en over Forventning talrig Tilslutning, og til det andet i Rækken, der afholdtes iaftes i „Bethania," var der saa stuvende fuldt, at det vistnok bør tages i Betragtning ved Billetuddeling næste Gang." Derefter gjengives Talerens Forsøg paa i Tal at fremstille „Mormonismen"s Tilhængere og i Særdeleshed med Hensyn til Skandinaver, samt hans Udtalelse om Profeten Joseph Smith som „en løgnagtig og ryggesløs Person, der levede af at snyde Folk, og som hjalp sig ud over enhver Udskejelse ved at bilde Folk ind, at han havde haft en Aabenbaring, under hvilken Gud havde befalet ham snart det og snart hint." Om denne Guds Profet siges der: „Han blev anklaget for Indbrudstyveri og Mord og omsider skudt." Men der siges Intet om, at medens Profetens Fjender indviklede ham i henved halvtredsindstyve Processer, blev han dog ikke en eneste Gang erklæret skyldig i det, han anklagedes for, lige saa lidt som han nogensinde blev dømt efter Landets Love; og, medens det er sandt, at han „omsider blev skudt," siges der heller ikke Noget om, at denne uskyldige Mand blev myrdet med koldt Blod af en bevæbnet og maskeret Pøbelhob.

„Brigham Young," siger Referatet, „der oprindelig var Tømrer, optraadte nu som Seer, Aabenbarer og Mormonernes Præsident." Tænk dog! En Tømrer som Seer, Aabenbarer og Præsident over Guds Kirke paa Jorden! Hvad skal man sige om Fiskeren Peter, den fornemste Apostel og Præsident? Eller hvad om Sejlmageren, Apostelen Paulus?

Endvidere hedder det: „Mormonernes By i Utah, som Provsten havde besøgt, fik man en interessant Skildring af . . . Baade Byen og Mormonismen havde faaet et Knæk ved de 3 Jernbanelinjer, der nu gjennemskjære Saltsøstaden, og det oprindelige Mormonpræg, der søger lyssky Steder, havde tabt sig. Iøvrigt antog Provsten, at Mormonernes Lære, der var sammenstykket af en Del Muhamedanisme, en Del Jødedom, en lille Del Kristendom og en stor Del Djævelskab, som al anden Løgn og Forvirring, der kun lever en Stund, har levet sin længste Tid."

Referatet slutter med følgende logiske (!) Sætning:

„Hvor Mormonerne banke paa, kunde det maaske anbefales at møde dem paa samme Maade, som en Gang anvendtes af en jydsk Almuesmand, til hvem en Mormon henvendte sig med det Spørgsmaal: „Er Du døbt?" Bonden: „Jo!" Mormonen: „Kan Du huske det?" B.: „Nej!" M.: „Saa betyder det ikke Noget!" B.: „Faalov at spørge, er I født?" M.: „Ja." B.: „Kan I huske det?" M.: „Nej!" B.: „Saa betyder

det ikke Noget, saa er I jo et Spøgelse, og Spøgelser vil jeg ikke have i mit Hus."

Eftersom jeg selv var tilstede ved Provst Heibergs ovenomtalte Foredrag Tirsdag Aften den 21de Februar, anser jeg det for rigtigt at bemærke, at ved dette, ligesom ved alle andre antimormonske „Foredrag," var Sandheden ikke den Maalestok, som benyttedes, da det gjaldt om at skildre de upopulære „Mormoner" og deres Lære.

Sandhedens Fjender kunne mene, at Modstand vil hindre Herrens Sag, men Erfaringen har lært os, at naar Djævelen har raset værst og brugt sine Redskaber til at nedrive Herrens Værk og belyve hans Tjenere, som i Ydmyghed raabe Omvendelse til deres Medmennesker, har det kun haft til Følge, at Flere have undersøgt vor Lære og annammet den.

Hvad angaar Missionen her paa Fyen, kan jeg sige, at de Hellige her, med ganske faa Undtagelser, efterleve deres Religion og opfylde deres Pligter saa godt, som det er dem muligt.

Vi afholde to Forsamlinger her hver Søndag; ikke saa faa Fremmede have besøgt Forsamlingerne i Vinterens Løb, og tilsyneladende er der Mange, som i Oprigtighed undersøge vor Lære, og som vi haabe ville komme frem og slutte Pagt med Herren; men her som saa mange andre Steder ere Menneskene indhyllede i Fordomme og Traditioner, saa det er ikke let at faa dem til at tænke og handle for sig selv. Der er Mange her, som ere overbeviste om Evangeliets Sandhed, men alene Navnet „Mormon" er nok til at holde dem tilbage fra at annamme det.

Med en venlig Hilsen til Brødrene paa Kontoret forbliver jeg

Deres Medarbejder i Evangeliet,
German Rasmussen.

[Med Hensyn til Provst Heibergs Antagelse, at „Mormonismen" „har levet sin længste Tid," ville vi kun bemærke, at Jesu Kristi Evangelium er gjengivet til Jorden for anden og sidste Gang og vil aldrig blive borttaget fra Jorden; og Djævelen med al sin Magt og alle sine Redskaber vil ikke være i Stand til at udrydde det. Red.]

Payson, Utah, den 25de Febr. 1893.

Præsident Joseph Christiansen.

Kjære Broder!

Jeg modtager „Stjernen" regelmæssig og læser den med Interesse. For Øjeblikket ere „Tiderne" her meget knappe med Hensyn til Penge, men ikke desmindre ere de Hellige glade og tilfredse og gjøre det Bedste, de formaa, for at opbygge Guds Rige. Dette have vi set Beviser paa i den senere Tid, eftersom Anstrængelser ere gjorte for at fuldbyrde Templet i Salt Lake City til Foraars Konferencen. I denne lille By for Eksempel have vi i disse knappe Tider indsamlet 6290 Kroner i dette Øjemed. Under de nuværende Omstændigheder ser dette i det Mindste for mig næsten ud som et Mirakel.

De Hellige se med Forventning hen til den 6te April, da denne hellige Bygning, Templet, skal indvies til Herrens Navn, og Mange berede sig til at være tilstede ved denne Festlighed; jeg tænker, at mangen en Bøn allerede er bleven opsendt til den Almægtiges Trone, at han med Velbehag vil skue ned paa de Hellige og antage deres Offer, som for Manges Vedkommende er skjænket af Hjertets Godhed og Gavmildhedens Overflod, medens de selv have været stillede i alt andet end gunstige Omstændigheder.

Jeg er vist ikke alene om at antage,

at Himlens Engle juble af Glæde over de Helliges oprigtige Anstrængelser, og at de Afdødes Aander, som ere i Forvaring, fryde sig ved Tanken om, at der i denne herlige Bygning vil blive forrettet Ordinanser, hvorved maaske Millioner af oprigtige Hensovede af Herrens Skabninger kunne blive udfriede fra Fangenskab og opnaa Frelse.

O, hvor herligt er ikke dette store Sidste-Dages Værk, og hvilke Følelser gjennemstrømme ikke de trofaste Helliges Hjerter blot ved Tanken om de herlige Principer, som Herren har aabenbaret og gjengivet til Menneskene i denne Tidsalder.

Mit Ønske er, at vi Alle maa være i Stand til at anvende vor Tid og vore Kræfter rettelig for Herren, medens vi vandre her paa Jorden. Maa Herren velsigne Missionærerne, som ere beskjæftigede med at sprede Sandhedens Lys iblandt deres Medmennesker.

Med Agtelse forbliver jeg Deres
Broder i Kristo,
P. G. Hanson.

Luften som Livskilde.

Luften, vi indaande, er en Blanding, hvis to Hovedbestanddele ere Ilt og Kvælstof. Hvor vi end undersøge Atmosfæren: paa Toppen af det højeste Bjerg eller i den dybeste Afgrund, paa det aabne Hav eller midt i en Ørken, overalt finde vi 1/5 Ilt- og ca. 4/5 Kvælstof. Dette Forhold er altid ens.

Foruden disse to Hovedbestanddele findes i Luften nogen Kulsyre, en Del faste, støvagtige Legemer, blandede med smaa Planter, der ere usynlige for det blotte Øje, samt endelig Vanddamp.

Ilt.

Ikke al den Føde, vi tager til os, kommer Legemet til Gode. En stor Del af den er uden Næringsværdi. Men vi indtage vore Maaltider uden at gjøre os mange Skrupler i saa Henseende og overlade Fordøjelsesorganerne at foretage den kritiske Udsondring: tilbageholde, hvad der kan bruges, og lade Resten passere.

Paa lignende Maade gaar det med Aandedrættet. Hver Gang vi trække Vejret, indsuge vi — af Luftarter — Ilt, Kvælstof og Kulsyre, mest Kvælstof, imellem hverandre. Mund og Luftrør ere som en aaben Port, de lade de ubrugbare Luftarter passere lige saa vel som de brugbare, de skadelige saa vel som de gavnlige.

Og denne Blanding af godt og ondt kommer ind i Lungerne. Men de have kun Brug for Ilten; Resten, Kvælstof og Kulsyre, støde de fra sig gjennem Udaandingen i samme Tilstand som den, hvori de have indtaget dem. Skulde vi drage Aande i et Rum, der var fyldt med Kvælstof, maatte vi dø, ikke fordi Kvælstoffet dræbte os, men fordi vi ingen Ilt fik i Lungerne, vi blev ikke forgiftede, men kvalte. Det er, som hvis vi gav os til at spise Jord og slet ikke andet. Vi maatte dø, fordi vi ingen Næringsstoffer fik. Dødsaarsagen blev Sult, ikke Gift.

Som det gaar med vort Aandedræt, gaar det med Ilden. Flammen har ogsaa sit Aandedrag. Sætter man et Lampeglas over et tændt Lys, saaledes at Luften ikke kan trænge ind franeden, da er der stoppet for Trækket, for „Aandedraget,“ og Flammen slukkes. Men holder man

Glasset et Stykke fra Underlaget, bliver Lyset ved at brænde. Er der stærk Lufttræk gjennem vore Ovne og Skorstene, blusser Ilden livlig; thi den indaander gjennem Aabningen i Ovndøren og udaander gjennem Rør og Skorsten. Stoppes der for Trækket, gaar den ud, den „kvæles."

Og af den blandede atmosfæriske Luft, der stryger hen over den brændende Gjenstand og ligesom indsuges af Flammen, bruges, som ved vort Aandedrag, kun Ilten. Resten, Kvælstof og Kulsyre, giver intet Bidrag til dens Vedligeholdelse, og sætte vi et tændt Lys i en Beholder med Kvælstof eller Kulsyre, slukkes det straks.

Iltfattig Luft gjør døsig og utilpas. Vi kjende det fra overfyldte Værelser, hvor vi komme til at befinde os ilde i den „daarlige" Luft. Men at Luften er daarlig, vil netop sige, at den er iltfattig.

Paa den anden Side gjør Luft, der er rig paa Ilt, livlig og bringer Ilden til at brænde klart. Af denne Egenskab har Luftarten sit Navn (Ilt—Ildluft). Kommer man en endnu næppe glødende Spaan i et Glas med ren Ilt, slaar Gløden straks over i klare Flammer. En tynd, snoet Staaltraad, der er gjort glødende i den ene Ende, eller til hvilken der er bundet et Stykke antændt Fyrsvamp, brænder under lignende Forhold helt op, alt imens den kaster en Buket af straalende Gnister omkring sig.

Vi se altsaa, at en Forbrænding fordrer stadig Tilførsel af iltholdig Luft, og Grunden hertil er, at Forbrændingen netop er den Akt, hvorigjennem Ilten træder i kemisk Forbindelse med et andet Grundstof. Men hvad er saa det for et nyt Stof, der fremkommer som Resultat af denne kemiske Forbindelse?

Naar vi brænde et Stykke Ved, forsvinder det. Men det er kun tilsyneladende. I Virkeligheden er end ikke den ringeste Del blevet borte, Veddet har kun forandret Skikkelse. Det er blevet til Aske, Sod og luftformige Stoffer, som vi kan opfange og undersøge.

Naar Stormen fælder et Træ, og det faar Lov at ligge, vil det ogsaa forsvinde. Vi sige, det raadner op. Men gjennem denne Forraadnelse forvandles det til nøjagtig de samme Stoffer som den brændende Ved, kun ulige langsommere. Saaledes bliver da Forraadnelsen ogsaa en Forbrænding, og det er den samme Aarsag — kemisk Forbindelse mellem Veddet og Ilten — der virker i dette Tilfælde. Undertiden er en Iltforbindelse ledsaget af Lys og Varme, undertiden ikke, og det er helt fejlagtigt at antage, at en Forbrænding nødvendig og altid er forbunden med Udviklingen af Lys og Varme i den Betydning, hvori vi til daglig Brug tage disse Ord. Enhver Iltforbindelse er en Forbrænding, og den udvikler altid Varme, men dette kan ske saa langsomt og lidt efter lidt, at vi ikke mærke det. Den raadnende Træstamme afgiver sin Varme til Yderverdenen saa godt som den brændende; Forskjellen ligger i den Tid, som bruges dertil, ikke i selve Varmemængden. Og det er denne Forskjel i Tid, der afgjør, om vi kan fornemme den udviklede Varme med vore Sanser. Der kan nævnes Eksempler nok herpaa. Vi vælge et Par.

Under en Forraadnelse foregaar den kemiske Forbindelse med Ilten (Iltningen) saa langsomt, at vi slet ikke kan opfatte Varmen med vore Sanser. Gjennem Aandedrættet træder vort Blod i kemisk Forbindelse med Atmosfærens Ilt, altsaa: der finder en Forbrænding Sted. Den foregaar ogsaa langsomt, men dog hurtig nok til at avle vor Legemsvarme.

Der er et Metal, som hedder Kalium. Det er let, sølvglindsende og saa blødt, at man kan ælte det og skjære det i Stykker med en Kniv. Lægger man et Stykke af dette Metal i fri Luft, forbinder det sig saa voldsomt med Ilten, at dets Overflade forvandles til en forbrændt Skorpe. Kommer det i Nærheden af et Legeme, der indeholder Ilt, tilegner det sig denne med den største Heftighed. Vil man opbevare det i dets metalliske Tilstand og sikre det mod Forbrænding, maa man gjemme det i Stenolje, thi den indeholder ikke Ilt. — Vand er en kemisk Forbindelse af de to Luftarter Ilt og Brint. Kaster man et Stykke Kalium i et Glas, der er halvt fyldt med Vand, forbinder Kaliumet sig straks med Vandets Ilt under en saadan Udvikling af Varme, at Brinten, den anden Luftart, der indeholdes i Vandet, gaar ud af Forbindelsen, antændes og forbrænder, medens det paa samme Tidspunkt fordampende og forbrændende Kalium giver Flammen en svag, violet Farve. Vand slukker Ild, men Kalium kan stikke Ild i Vandet!

Aarsagen til denne Forskjel i Iltningen er Slægtskabsbaandets større eller mindre Styrke. Jo stærkere et Stofs Slægtskab med Ilten er, des heftigere er ogsaa den Tiltrækning, de udøve paa hinanden. Men Tiltrækning er en Kraftytring, en Energi, en Bevægelse. Og denne kan omsættes i Varme, ligesom Varmen kan omsættes i Bevægelse. Vi kjende dette Forhold fra det daglige Liv. Den Varme, vi fremkalde i vore Maskinkjedler ved at forbrænde Kullene, omsættes — med Vandet som Mellemled — til Bevægelse, til Arbejde. Og den Bevægelse, Møllevingerne meddele Aksen, kan omsættes til saa stærk Varme, at Møllen kommer i Brand. Det er „Gnidningen," siger man, der fremkalder Varme. I første Tilfælde blev Varmen omsat til Bevægelse, i andet blev Bevægelsen omsat til Varme.

Naar nu Ilten med største Voldsomhed styrter hen til Kaliumet for at forbinde sig med det, omsættes denne Bevægelse til en tilsvarende stærk Varme, saa stærk, at den endog giver sig til Kjende gjennem en Illumination. Mellem Ilten og den omstyrtede Træstamme er Slægtskabet ikke saa intimt; her er Iltens Tilnærmelse adstadig og koldblodig, og der bliver kun en ringe Bevægelsesmængde at omsætte i Varme.

Men det er sjældent, Stofferne iltes saa let, at de selv kunne sørge for Illuminationen. Hyppigst maa de ophedes til en temmelig høj Temperatur, for at Forbrændingen kan foregaa hurtigt og livligt nok til at give Lys og kjendelig Varme. Det er denne Opvarmning, vi besørge, naar vi „tænde" Lyset og Lampen eller „gjøre Ild paa" i Ovnen.

Intet Grundstof forekommer saa almindeligt som Ilten, intet har saa omfattende et Slægtskab, og intet er saa ivrigt for at gjøre det gjældende. Alt, hvad der er udsat for Luften, maa være belavet paa at faa sine Grundstoffer forenede med Ilten. Den er Livets, Varmens og Fornyelsens Drivfjeder, den holder vort Legeme friskt og varmt, den faar Oljen i vore Lamper og Veddet i vore Ovne til at brænde. Smeden opsamler den i sin Blæsebælg for at sende den i rigelig Mængde, om end blandet med Kvælstof og Kulsyre gjennem Essens halvslukte Kul. Saa slaa de op i klare Flammer. Et Liv er en stadig Fornyelse af Stof. Ilten besørger denne Fornyelse. Den indordner Grundstofferne til Led i Tilværelsens store Virksomhedskjæde, og den er i visse Maader Organismens Forsørger. Thi gjennem sin Evne til at indgaa Forbindelser tilfører den dem, hvad de

behøve for at bestaa, og naar den har udført denne Mission, trækker den sig diskret tilbage, for at de Grundstoffer, med hvilke den tidligere var i Forbindelser, uhindret kunne indgaa saadanne nye Forbindelser, der ere Organismen til Baade.

Og Ilten opretholder ej alene det Liv, der er, den sørger ogsaa for det, der skal komme. Naar Dyret er dødt, eller Træet visnet, møder den, gjør sine Slægtskabskrav gjældende og forvandler Aadslet og det visnede Træ til Næringsstof for nye Slægter. Herom vil blive fortalt senere. — (Af Studentersamfundets Smaaskrifter.)

Dødsfald.

Johanne Sørensen, f. Johansen, født i Nørre Vallingerød, Tølløse Sogn, Sjælland, Danmark, den 26de Januar 1824, afgik ved Døden i Hyrum, Cache County, Utah, den 17de Februar 1893 efter mange Aars smertefuldt Sygeleje. Den Afdøde annammede Evangeliet i 1863 og emigrerede til Utah i 1874. Hun var taalmodig i sine Lidelser, en kjærlig Hustru og Moder og døde i en fast Tro paa en herlig Opstandelse.

Edvon C., Søn af John og Sine Johansen, født i Logan, Cache County, Utah, den 25de Marts 1892, afgik ved Døden sammesteds den 25de Febuar 1893. Faderen virker for Tiden som Missionær i Aarhus Konference. Vi bevidne de sørgende Forældre vor Deltagelse.

Anne Marie og Hans Peter Andersen, Børn af Carl og Caroline Andersen, fødte i Rønne paa Bornholm, henholdsvis den 16de Februar 1891 og den 31te Maj 1888, døde sammesteds, henholdsvis den 2den og 4de Marts 1893, af Strubehoste.

Forældrene, som af deres 6 Børn nu have mistet 5, ere haardt betyngede af den Sorg, der har ramt dem, og vor Medfølelse ledsager dem.

Notits.

Paa Begjering af Præsidenten for og Ældsterne, som virke i Gøteborg Konference, ville Foraars-Konferencemøderne i nævnte Konference blive afholdte i Norrkøping den 13de og 14de Maj i Stedet for i Gøteborg, som var bekjendtgjort i „Stjernen"s Nr. 12.

Indhold.

Præstedømmet og Arveretten dertil 193
Høflighed i Hjemmet 199
Red. Anm.:
Du skal ikke bedrive Hor...... 200
Ankomst af Missionærer...... 202
Beskikkelse 202
Korrespondance................ 203
Luften som Livskilde.......... 205
Dødsfald...................... 208
Notits........................ 208

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Joseph Christiansen, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).